

Selene ed Afrodite
(Luciano, Dialoghi degli Dei)

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ ποιεῖν σε; ὅπο-
ταν κατὰ τὴν Καρίαν γένη, ἰστάναι μὲν σε τὸ ζεῦγος
ἀφορῶσαν ἐς τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαί-
θριον ἄτε κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν
παρ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ;

ΣΕΛΗΝΗ

Ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν υἱόν, ὅς μοι
τούτων αἴτιος.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἔα· ἐκεῖνος ὑβριστὴς ἐστίν· ἐμὲ γοῦν αὐτὴν
τὴν μητέρα οἶα δέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς τὴν Ἴδην
κατάγων Ἀγχίσου ἕνεκα τοῦ Ἰλιέως, ἄρτι δὲ ἐς
τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον,
ὃ καὶ τῇ Φερσεφάττῃ ἐπέραστον ποιήσας ἐξ
ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον· ὥστε
πολλάκις ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσεται τοιαῦτα
ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ τὰ τόξα καὶ τὴν φαρέτραν,
περιαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερὰ· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς
αὐτῷ ἐνέτεινα ἐς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ· ὁ δὲ
οὐκ οἶδ' ὅπως τὸ παραυτικά δεδιὼς καὶ ἰκετεύων
μετ' ὀλίγον ἐπιλέλησται ἀπάντων.

ἀτὰρ εἰπέ

μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν; ἀπαραμύθητον γὰρ
οὕτως τὸ δεινόν.

ΣΕΛΗΝΗ

Ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλός, ὦ Ἀφροδίτη, δοκεῖ,
καὶ μάλιστα ὅταν ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας
τὴν χλαμύδα καθύδη τῇ λαιῷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια
ἤδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα, ἢ δεξιὰ δὲ περὶ τὴν
κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη ἐπιπρέπη τῷ
προσώπῳ περικειμένη, ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ ὕπνου λελυμέ-
νος ἀναπνέη τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἄσθμα. τότε
τοίνυν ἐγὼ ἀποφητὶ κατιοῦσα ἐπ' ἄκρων τῶν
δακτύλων βεβηκυῖα ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκταραχ-
θεῖη—οἶσθα· τί οὖν ἂν σοι λέγοιμι τὰ μετὰ ταῦτα;
πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

